

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascensi proficere cupientium utilitatem ac
subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 11. De Fortitudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

que tuæ voluntatis beneplacito fieri à me potest.
 accipe, ô dulcissime JESU, exiguam hanc oblationem
 meam, quam pro animabus mihi dilectissimis
 & omni possibili affectu ex corde facere de-
 sidero.

§. XI.

De Fortitudine.

I. Est Virtus animi, quâ labores, mortisque pe-
 culâ, & aliæ occurrentes difficultates constanter susci-
 untur, & perferuntur; de qua Sequentia Ascetæ sunt
 notanda.

II. Primum est, ut bene intelligat naturam for-
 titudinis, quam quidem S. Thomas breviter sic indica-
 vit: *Fortitudo principaliter est circa timores difficultum
 rerum, quæ retrahere possunt voluntatem à sequela ra-
 tionis. Oportet autem huiusmodi rerum difficultium im-
 pulsus non solum firmiter tolerare, sed etiam moderatè
 aggredi.* Unde fortitudinis duo sunt præcipua officia,
 quæ P. Hieremias Drexelius duo brachia vocat, quo-
 rum alterum offeum est, & *aggressio* vocatur: alterum
 ferreum, & *tolerantia* appellatur. Et hoc est, ceteris
 paribus, longè præstantius priore, id quod S. Thomas
 probat triplici argumento. 1. Quia toleramus valen-
 tiores nobis; invadimus, quem saltem putamus fore
 debiliorem. 2. Quia ferendo incumbunt mala jam
 sentimus, invadendo adhuc futura prævidemus. 3.
 Quia in puncto temporis invadimus, non nisi aliquo
 temporis intervallo sustinemus.

Secundum est, ut bene intelligat gradus, per quos
 ad fortitudinis perfectionem pervenitur. Quorum
 primus

primus est occurrentes aduersitates forti & animo suscipere, maximè si ex improvise nam, ut ait Aristoteles, in repentinis periculis apparet fortitudinis habitus, eò quòd omnia majora videantur, utpote ad quæ prævidenda sideranda spatium non datur. Alter est, occidendi & patiendi fortia, vehementer desideriosè quærere; uti Sanctus Franciscus & S. Martinus Martyrium quæsiverunt, & S. Andreas ad conspectâ cruce exclamavit: *O bona Crux: iam desiderata, & concupiscenti animo preparata: ex gaudio gaudens venio ad te.* Tale quippe desiderium radicatum valde habitum, aut certè æstimationem virtutis. Tertius tandem gradus est, cum magnitudine & gaudio, sive quæritas, sive ultra occasiones ejusmodi extipere, & amplecti. Quod Christus de se dixit: *Baptismo habeo baptizari modo coarctor, usque dum perficiatur.* Hinc discipuli conspecto hoc Magistri sui exemplo, ibidem stantes, quoniam digni habitus sunt pro nomine contumeliam pati.

Tertium caput est, ut solida sciat media, & difficultatem in exercitio hujus virtutis minuetur quorum quidem tria sunt præcipua. 1. Ut sibi certaminis hujus terminum circumscribat, diuturnum nimis fore sibi persuadeat, ipsâ hanc certamine constantia frangatur, animusque à tali certamine velut impossibili absterreatur. Itaque in ejusmodi occasione certandi constitutus, illud, quod DEUS Philadelphix Episcopo dici iussit, sibi quoque dicitur putet: *Ecce venio citò, tene, quod habes, ut accipiat coronam tuam.* 2. Ut filios sæculi &

brarum menti objiciat, consideretque, quanta plurimi ex necessitate, ut pauperes, & infirmi, ac captivi; alij spe vilissimi & incerti lucri, ut mercatores, milites, opifices: alij vanissimæ gloriæ & favoris desiderio, ut Attici: alij denique carnalis & impuri amoris cæstro concitati, ut Amasij & Proci, agant & patiantur. Itaque has turmas sibi ostendi à DEO putet, simulque illa olim S. Augustino dicta verba repeti: potuerunt isti & istæ, & tu non poteris? an necessitas, & spes vana plus poterit, quàm gratia, spes, & caritas divina? 3. Ut JESUM, exemplo S. Stephani & S. Antonij, vel ipsum DEUM & totam curiam cælestem, se in pugna inuentem, & tum promissione præmij infiniti, tum suo exemplo animantem, sibi imaginetur. Si enim in hac vita conspectus Ducis, vel astantium, tantos animos addit certantibus vel duellantibus, quid non efficiet tantorum Spectatorum præsentia animo concœpra?

§. XII.

De Mansuetudine.

I. Est Virtus, quâ iram adversus eos, qui nos injuriâ afficere videntur, comprimimus, & moderamur; de qua tria præcipuè Ascetæ scienda sunt.

II. Primum est, ut Naturam atque perfectionem illius bene cognoscat. De Natura itaque sciat, mansuetudinem non in eo consistere, ut nunquam quis irascatur, sed ut, quemadmodum SS. PP. advertunt, sciat, pro quibus, & quibus, quando, & quo modo irascatur. *Neque enim ferire, inquit S. Chrysostomus, absolutè atrocitatis est, nec parcere*